

Arrest

nr. 120 678 van 14 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kazachse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 juni 2013 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat K. BLOMME, die tevens verschijnt voor de tweede verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 juni 2013 geeft de gemachtigde van de staatssecretaris de verzoekende partijen elk een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“(...) Op 31/05/2013 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen. (...)

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve werpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de exceptie van onontvankelijkheid op.

2.1.1. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.2.2. Krachtens artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de Vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten af geven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de Vreemdelingenwet dient te worden toegepast. In casu werden de bestreden beslissingen genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partijen betwisten evenmin dat zij niet in het bezit zijn van een geldig paspoort met geldig visum. Bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen niet in het bezit zijn van een geldig paspoort met geldig visum, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen kan de verzoekende partijen dus geen nut opleveren.

Niettegenstaande bovenstaande vaststelling dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag worden ten uitvoer gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen in hun verzoekschrift de schending aanvoeren van onder meer de artikelen 3, 5, en 13 van het EVRM.

2.2.2.1. De verzoekende partijen verwijzen in hun verzoekschrift met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 5 EVRM naar het feit dat in Kazachstan tot op heden verscheidene problemen van mensenrechtenschendingen voorkomen ten aanzien van personen van Oeigoerse origine, zoals de verzoekende partijen. Deze schendingen zijn divers van aard. De verzoekende partijen

hebben het onder meer over illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, en folteringen. Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, dat de situatie in Kazachstan plots veilig zou zijn, wel integendeel. De situatie blijft zeer ernstig en precair en de situatie van de personen van Oeigoerse origine in het algemeen is en blijft ook ernstig. Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in “de jurisprudentie van de VBC” betreffende kandidaat-vluchtelingen van Oeigoerse origine. Actueel maken de bedreigingen en discriminaties de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit in Kazachstan. Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon van Oeigoerse origine te molesteren en te discrimineren, zelfs te arresteren. In deze omstandigheden is het duidelijk dat de verwerende partij zich niet zomaar kan beroepen op eerdere beslissingen om zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen. Er is volgens de verzoekende partijen dan ook sprake van een manifeste schending van de artikelen 3 en 5 van het EVRM. De verzoekende partijen betogen verder dat er geen enkel onderzoek verricht is naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Kazachstan, die er geenszins op verbeterd is. Minstens is het zo dat de situatie in Kazachstan diende te worden beoordeeld voorafgaand aan het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het uiteraard niet kan dat de verzoekende partijen naar een land worden teruggestuurd waar ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn. De verzoekende partijen verwijzen ook naar het feit dat nog geen beslissing werd genomen aangaande hun beroep tegen de negatieve beslissing met betrekking tot de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen stellen verder dat het Hof van Justitie van oordeel was in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, maar dat het reeds voldoende is om een algemener risico en willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen. De verzoekende partijen stellen dat zij hebben aangetoond dat de situatie tot op heden in Kazachstan er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringen, enz. waardoor zij louter al door hun aanwezigheid een reëel risico op bedreiging lopen. De verwerende partij had zich ervan moeten vergewissen dat de verzoekende partijen geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van het asielrelaas, op een mensonterende behandeling zullen ondergaan wanneer zij zouden terugkeren naar hun land van herkomst. Door het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten is er een schending van artikel 3 EVRM aan de orde. Indien een dergelijke beoordeling niet is gebeurd levert dit immers een manifeste schending op van artikel 3 juncto artikel 13 van het EVRM. In elk geval is nooit de actuele situatie in het land van herkomst onderzocht alvorens een beslissing te nemen of minstens blijkt dit niet uit de motivering.

2.2.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor

de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.2.3. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat het beroep tegen de afwijzing van de asielaanvraag van de verzoekende partijen bij arresten nrs. 104 260 en 104 261 op 31 mei 2013 werd verworpen. Verzoekende partijen hebben in kader van deze asielaanvraag eveneens hun Oeigoerse origine aangehaald. Evenwel blijkt dat zij hun asielrelaas niet aannemelijk hebben gemaakt en tevens wordt erop gewezen dat de loutere etnische origine van de verzoekende partijen, gelet op de informatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ter zake, evenmin aanleiding geeft tot het weerhouden van een vrees tot vervolging in hoofde van de verzoekende partijen. Verder wordt erop gewezen dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet waarbij getoetst wordt of er in hunnen hoofde een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is. De Raad oordeelde dienaangaande dat verzoekende partijen zich niet kunnen baseren op een ongeloofwaardig relaas voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en dat zij verder geen andere elementen aanbrengen die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling.

Hoewel de verzoekende partijen van oordeel zijn dat de actuele situatie in hun land van herkomst moest worden bekeken door de verwerende partij, dient de Raad vast te stellen dat verzoekende partijen ook thans in hun verzoekschrift niet verder raken dan het uiten van blote en niet geconcretiseerde beweringen aangaande de situatie in het land van herkomst. De loutere bewering dat er in Kazachstan problemen van mensenrechtenschendingen zijn, dat de verzoekende partijen in gevaar zouden zijn bij

terugkeer, of dat er een situatie van willekeurig geweld zou zijn in Kazachstan, maken de verzoekende partijen immers op geen enkele concrete wijze aannemelijk. De verzoekende partijen maken dan ook de schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk.

Waar de verzoekende partijen nog wijzen op het feit dat het beroep inzake de afwijzing van hun medische regularisatieaanvraag nog hangende is, stelt de Raad vast dat dit beroep werd verworpen bij arrest nr. 120 677 van 14 maart 2014.

De verzoekende partijen werpen voorts de schending van artikel 5 EVRM op, maar werken op geen enkele concrete wijze uit waarom of op welke wijze de bestreden beslissingen voornoemd artikel schenden. Zij maken de schending van deze bepaling dan ook niet aannemelijk.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, dit verdragsartikel niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partijen werpen de schending op van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, maar hierboven werd reeds uiteengezet waarom de verzoekende partijen deze schendingen niet aannemelijk maken.

Het beroep is niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER